

SA CARIDADE

Sa Caridade est un'obera santa,
l'ispira' sa virtude soberana.
S'obera, a boltas, comente umana,
s'importancia chi mastra' no es tanta,
anzis nuddha, invece maicanta
es pro chie la rezi', si cun sana
intenzion'es fatta, e gradessida.

Basta' solu, cun bonu pensamentu,
unu faeddhu, a boltas un'ojada,
una tesa 'e manu, una miccada,
in piùs pagu de unu momentu -
o sia' chen'ispeza e chen'istentu -
chi una caridade est oberada,
e consolada un'anim'affrighida,
risparmiadas penas infinidas,
o salvad'una o chentu o milli vidas.

A manu tesa, sos isventurados,
pedin sa Caridade in sa carrera
e in sas giannas, tristos, in manera
chi làstima ndhe sentin sos biados;
sos inculpados e disisperados,
minettados de morte o de galera,
pro Caridade invocan sa clemenscia.

Bo, s'haera possibilitade,
in totu, coment'apo sos intentos,
ricchessa, brios, art'e sentimenti
impreare los dia in Caridade,
a totu, sos chi ndh'han nezosidade,
pro lis alleviare sos turmentos,
in s'issoro diffizil'esistenscia.

S'essera resessidu a tal'intentu,
campadu e mortu di'esser cuntentu.

SA FIDE

Sa virtud''e sa Fide est ammirabile.
Sa vida, chena Fide, est impossibile.
S'omine, chena Fide, es miserabile,
ma, cun sa Fide, es nobile, imbinchibile;
nè prezidu es, ca preziable
no est, un individu incunvertibile:
male 'idu in su mundhu e da e Dou.

Chie Fide no ha', no had amore
sinzeru: had un amore bestiale
chi fini', chena falta, cun dolore.
In chie no ha' Fide - naturale -
mancan sos sentimenti de s'onore,
nè senti' culpa candho faghe' male,
pro chi ruine' custu mundhu intreu!

Su mundhu, chena Fide, si ammalisciada:
s'odia', si currumpe', s'isperdisciada!

Trista sa domo chi no bi fioridi
su sèmen''e sa Fide soberana!
E tristu cuddhu chi campad e moridi
chen'haer Fide, in sa vida mundhana,
ca 'eni' tempus chi si ndh'addoloridi
cun dolores ch'alleviu no hana,
nè simizu, nè fine mai isettada!

Poveru mundhu, si sa Fide mancada!
Cal'es sa fine de s'umanidade?...
Sa gianna de s'inferru s'ispalancada -
ca solu de s'inferru ha' dignidade -
e i sa 'e su chelu, invece, tancada
e no aberi' pro s'eternidade,
ca chena Fide, in chelu, no s'azzettata.

Sa Fide in ambos mundhos ha' vittoria:
in custu, fama; in s'ateru, gloria.

S'ISPERANZIA

S'isperanzia, nobile virtude
chi sa mama Natura nos ispirada,
es de s'anima nostra sa salute.

Risida risid'issa non attirada,
cun lusingos, carignos, de continu,
fina chi, calchi 'olta, nos regirada!

E a fiancu sou, in su caminu
bùju, roccosu e ribidu 'e sa vida,
cun sas promissas suas, su destinu
pare' mezus, - si puru, a s'arrivida,
no sempr'es tale, ma péus ancora
de coment'est istadu a sa partida! -

Mai nos abbandònada Si, calch'ora,
su bruttu disisperu la custringhede
a nos abandonare, appena fora

de nois, med'attesu no s'ispinghede:
rèstad in bolu, in altu, rodiendhe,
chi, calchi 'olta, appena si distinghede

sa lughe, mori mori, succuttendhe -
comente faru, in su luntanu portu,
a marineri, solu, naighendhe

in mare tempestosu, a bentu tortu,
gherrendhe cun sas undhas terrosas,
già finidu de forzas, mesu mortu -.

Sas oras tantu tristas e penosas,
da e candhe sos òjos aberimus -
salvu pagas biadas e diciosas -

pro cantu in custu mundhu trattenimus,
cun issa passan cun mancu turmentu,
fina cantu sos sensos manténimus.

Sa mama isperad, in onzi momentu,
appena fruttu in sinu ha' generadu,
chi lu gita' felice a cumprimentu;

cuddhos ch'hana s'amore cunsagradu,
isperan chi lis dure' pro chent'annos,
in un istadu su piùs biadu;

e chie vivea cun tantos affannos
tota sa vida, sempre in malasorte,
morin cun s'isperanzia chi mannos

den esser sos recreos, pustis morto.

(T i g e l l i a n u)